

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 711/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23Td/1/2024-166 z 22. apríla 2025 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tost/26/2025 z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 23Td/1/2024-166 z 22. apríla 2025 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tost/26/2025 z 12. augusta 2025 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1T/5/2001 z 15. novembra 2002 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1To/23/2003 z 23. apríla 2003 právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) a ods. 3 Trestného zákona účinného v rozhodnom období (a zrejme aj iné), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní štrnástich rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ podal v marci 2024 krajskému súdu návrh na povolenie obnovy konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1T/5/2001. O tomto návrhu bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku tak, že návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1T/5/2001 zamietol z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu bolo rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu tým spôsobom, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) podstata tvrdení v návrhu na obnovu konania vyplýva zo zistení ústavného súdu v náleze sp. zn. III. ÚS 70/01 z 27. júna 2003 (ďalej len „nález ústavného súdu“), v ktorom ústavný súd vyslovil porušenie jeho práv podľa čl. 16 ods. 2 v spojení s čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Okresnej prokuratúry v Prievidzi v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. Pn 2245/98, Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 1 Kn 2001/99 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 2792/99, ktoré spočívalo v nezabezpečení účinného úradného vyšetrenia zlého zaobchádzania s ním zo strany Policajného zboru 15. a 16. decembra 1998.

b) sťažovateľ akcentuje na tento nález ústavného súdu nadväzujúce trestné stíhanie policajtov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], keďže celé vyšetrenie a objasňovanie trestného činu lúpeže viedli menovaní policajti, čím bola spochybnená celková spravodlivosť konania vedeného pod sp. zn. 1T/5/2001, z dôvodu, že sa podieľali na jeho „mučení“ a „navádzali ďalších policajtov“, aby ho „udierali a napádali“;

c) predmetný nález ústavného súdu je novou skutočnosťou podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže bol vydaný po rozhodnutí najvyššieho súdu rozsudkom sp. zn. 1To/23/2003 z 23. apríla 2003;

d) tvrdenie krajského súdu, že sa domáha obnovy konania podľa § 394 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je zavádzajúce, keďže nález ústavného súdu je novou skutočnosťou podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku;

e) neobstojí tvrdenie, že predmetné skutočnosti už boli uplatnené v pôvodnom konaní z toho dôvodu, že v náleze ústavného súdu a nadväzujúcom trestnom stíhaní menovaných policajtov (neskôr zastavenom) vyšli najavo nové skutočnosti spochybňujúce ich neustrannosť (špecifikované v návrhu na obnovu konania z 3. marca 2024);

f) vyjadrenie najvyššieho súdu, že nález ústavného súdu sa týka inej trestnej veci, nie je pravdivý.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy trestného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 1T/5/2001

a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť podaná proti uzneseniu krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

6. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

7. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu krajského súdu sťažnosť najvyššiemu súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

8. Podstatou sťažovateľovej argumentácie je tvrdenie o nesprávnom posúdení jeho návrhu na obnovu konania zo strany všeobecných súdov, ktoré vyhodnotili nález ústavného súdu z 27. júna 2003 ako skutočnosť, ktorá nie je novou skutočnosťou na účel obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

9. Ústavný súd sa v medziach svojich právomocí zaoberal obsahom uznesenia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaného porušenia práv, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia tohto rozhodnutia (v rozsahu zodpovedajúcom uplatneným sťažnostným námietkam), a súčasne jeho ústavnú akceptovateľnosť.

10. V tejto súvislosti považuje za potrebné najskôr poukázať na zákonné ustanovenie Trestného poriadku regulujúce jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov, t. j. obnovu konania. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

11. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené (m. m. II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

12. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavnému súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou činnosťou poukazuje aj na to, že imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 34/2021).

14. S cieľom posúdenia sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil so znením napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011).

15. Z uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že po preskúmaní spisového materiálu sťažnostný súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol z dôvodu nezistenia podmienok na povolenie obnovy konania, keďže po právoplatnom skončení veci nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme.

16. Sťažovateľ považuje za tzv. novú skutočnosť na účel obnovy konania nález ústavného súdu (z 27. júna 2003) a z neho plynúce skutočnosti. Konkrétne pomenúva, že ním bola spochybnená nestrannosť príslušníkov Policajného zboru, ktorí proti nemu viedli trestné stíhanie vo veci trestného činu lúpeže, pričom tieto skutočnosti vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1T/5/2001 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1To/23/2003 z 23. apríla 2003).

17. Najvyšší súd sa s predmetnou argumentáciou, ktorú sťažovateľ v zásade zhodne predstrel aj v odôvodnení sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu, nestotožnil na podklade dvoch základných dôvodov.

18. V prvom rade poukázal na účel obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Akcentoval, že obnova konania je podľa § 394 a nasl. Trestného poriadku zameraná na nápravu skutkového stavu veci a k náprave právnych pochybení je určený iný mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku, resp. predtým za účinnosti predošlého Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) sťažnosť pre porušenie zákona (k tomu odkázal na prechodné ustanovenie § 566 Trestného poriadku).

19. Predmetným spôsobom bolo podľa záverov najvyššieho súdu potrebné nazerať aj na výklad pojmu tzv. novej skutočnosti, ktorou je závažný poznatok skutkovej povahy, ktorý konajúcim súdom nebol v čase rozhodovania známy (nie je to skutočnosť právnej povahy, teda že rozhodnutie je založené na nezákonnom dôkaze). Sťažnostný súd uviedol, že samotné rozhodnutie súdu takú povahu nemá. Dôvodom na povolenie obnovy konania môže byť v tých prípadoch, kde to zákon výslovne ustanovuje. V súvislosti s predmetným tvrdením odkázal na sťažovateľom atakovaný § 394 ods. 4 Trestného poriadku. Ten je podľa záverov najvyššieho súdu potrebné chápať ako rozšírenie okruhu skôr neznámych skutočností, ktoré umožňujú obnoviť konanie, pričom nie je možné ísť nad rámec zákonného ustanovenia s poukazom, že by nemalo ísť o taxatívny výpočet daných rozhodnutí.

20. K predmetnej argumentácii nemôže mať ústavný súd výhrady, a to vzhľadom na judikatúrne východiská akcentované v bode 12 tohto uznesenia, podľa ktorých je účelom obnovy konania odstrániť nedostatky práve v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy.

21. Ústavný súd už uviedol (hoci v kontexte iného skutkového a právneho stavu veci), že nie je možné namiesto prostriedkov nápravy právoplatných rozhodnutí (dovolania, mimoriadneho dovolania) použiť inštitút obnovy konania, ktorý je mimoriadnym opravným prostriedkom, najmä na nápravu pochybení pri zisťovaní skutkového stavu, nie teda na naprávanie chybných právnych názorov (m. m. II. ÚS 108/2012, IV. ÚS 490/2024).

22. Dôvodom na obnovu konania na základe právnych (iných než skutkových) okolností je podľa § 394 ods. 4 písm. a) a b) Trestného poriadku len rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce v konkrétnej veci porušenie ľudských práv alebo slobôd obvineného (keďže tento súd nie je kasačným súdom a obmedzí sa len na konštatáciu dotknutého porušenia práv), ako aj zmena zákona v dôsledku derogačného nálezu ústavného súdu (ostatne uvedený dôvod výlučne v súvislosti s neústavným podkladom pre skoršie rozhodnutie a v kontexte následného využitia účinkov čl. 50 ods. 6 ústavy v novom konaní) (m. m. ZNaU č. 30/2025).

23. V prípade sťažovateľom atakovaného záveru najvyššieho súdu vo vzťahu k § 394 ods. 4 Trestného poriadku sa ústavný súd opätovne stotožňuje s argumentáciou súdu o tom, že ustanovenie odseku 4 rozširuje výklad pojmu „skutočnosť skôr neznáma“ (m. m. Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. Trestný poriadok II. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 799.).

24. Najvyšší súd v druhom rade reagoval na sťažovateľovu sťažnostnú námietku, že novou skutočnosťou by mali byť skutočnosti vyplývajúce z pertraktovaného nález ústavného súdu, s čím sťažnostný súd rovnako nesúhlasil. Informáciu týkajúcu sa vykonania násilia proti nemu v trestnom konaní v rámci vyšetrovania predmetného trestného činu lúpeže považoval za známu už v pôvodnom konaní, v súvislosti s čím odkázal na s. 12 rozsudku najvyššieho súdu v predmetnej veci, ktorého znenie čiastočne citoval (s. 5 uznesenia najvyššieho súdu). Posúdil teda ako irelevantné, že sťažovateľom uvádzaný nález ústavného súdu bol vydaný až po rozhodnutí odvolacieho súdu vo veci samej. Zároveň vyhodnotil, že išlo o nález týkajúci sa inej trestnej veci (vyšetrovania nezákonného postupu orgánu činného v trestnom konaní voči sťažovateľovi), v ktorej bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa ako poškodenej osoby (na podklade podaného trestného oznámenia), nie ako odsúdeného vo veci, v ktorej bola podaná obnova konania. K predmetným záverom možno z uznesenia krajského súdu (s. 12) doplniť, že uvedená trestná vec nepredstavovala súčasť konania, ktorá by predchádzala podaniu obžaloby pred súdom vo veci samej. Trestná vec zlého zaobchádzania so sťažovateľom orgánom činným v trestnom konaní sa (v zmysle informácie vyplývajúcej z uznesenia krajského súdu) skončila tak, že nebol zistený žiaden konkrétny páchatel' – príslušník Policajného zboru, ktorý by sa mal dopustiť protiprávneho konania na odsúdenom počas vyšetrovania trestnej veci, ku ktorej smeroval návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania (s. 12 uznesenia krajského súdu).

25. Z rozhodnutí všeobecných súdov je zrejmé, že sťažovateľovými relevantnými námietkami sa zaoberali a poskytli na ne z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľnú odpoveď spočívajúcu v zásade v tej skutočnosti, že nález ústavného súdu, resp. z neho plynúce skutočnosti nepredstavovali v okolnostiach prerokovanej veci tzv. novú skutočnosť, resp. skutočnosť skôr neznámu podľa § 394 Trestného poriadku.

26. Ústavný súd dopĺňa, že rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti, sa týka veci, v ktorej došlo k vysloveniu porušenia čl. 3 dohovoru, ale nepojednáva o tom, že by súdy mali v rámci rozhodovania o obnove trestného konania skutočnosť vydaného nález ústavného súdu bez ďalšieho považovať za dôvod na obnovu konania, resp. za tzv. novú skutočnosť na účel obnovy konania.

27. Ústavný súd rezumuje, že v konaní o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania najvyšší súd nezistil žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 Trestného poriadku, teda na povolenie obnovy konania. Návrhom na povolenie obnovy konania sa všeobecné súdy riadne zaoberali a svoje rozhodnutie odôvodnili ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd nenašiel takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ani zjavný omyl či exces, prípadne iné evidentné popretie samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd), na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Ústavný súd v súvislosti s námietkou porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu konštatuje, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom nielen judikatúra

ústavného súdu (II. ÚS 255/2011, IV. ÚS 108/2014, III. ÚS 223/2017), ale aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 320/2021). Keďže medzi uznesením najvyššieho súdu a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá [podľa § 56 ods. 2 písm. d) a g) zákona o ústavnom súde], neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku uznesenia).

30. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu